



MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 152

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 28 martie 2001

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
27.			
HOTĂRĂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
— Hotărâre cu privire la validarea unui mandat de deputat	1	86/1.453. — Ordin al ministrului muncii și solidarității sociale și al președintelui Institutului Național de Statistică și Studii Economice privind completa- rea Clasificării ocupațiilor din România.....	6-7
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 53 din 20 februarie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (1), ale art. 80 și ale art. 81 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea con- flictelor de muncă.....	2-4	325. — Ordin al ministrului apelor și protecției mediului privind aprobarea Instrucțiunilor tehnice pentru aplicarea prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 472/2000 privind unele măsuri de protecție a calității resurselor de apă — NTPA 012 și pentru modificarea Ordinului ministrului mediului nr. 242/1990	8
Decizia nr. 76 din 6 martie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131 din Codul muncii și ale Legii nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă	4-6		

HOTĂRĂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRĂRE cu privire la validarea unui mandat de deputat

În temeiul art. 67 alin. (1) din Constituția României, al art. 66 alin. (9) din Legea nr. 68/1992 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și având în vedere Raportul Comisiei de validare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se validează mandatul de deputat atribuit în Circumscripția electorală nr. 28 Mureș, mandat devenit domnului Tiberiu Sergius Sbârcea, ales la 26 noiembrie 2000, vacant ca urmare a demisiei deputatului Ovidiu Natea.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 26 martie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
VIREL HREBENCIUC

București, 26 martie 2001.
Nr. 27.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 53

din 20 februarie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (1), ale art. 80 și ale art. 81 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Marioara Prodan	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (1), ale art. 80 și ale art. 81 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată de Silvia Măldărescu în Dosarul nr. 2.819/2000 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 272C/2000, având ca obiect aceeași excepție.

La apelul nominal, în Dosarul nr. 272C/2000 se constată lipsa părților, față de care, de asemenea, procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public, în temeiul art. 164 din Codul de procedură civilă, pune concluzii de conexare a Dosarului nr. 272C/2000 la Dosarul nr. 271C/2000, deoarece cauzele au ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate. Curtea, în temeiul art. 16 din Legea nr. 47/1992, republicată, raportat la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 272C/2000 la Dosarul nr. 271C/2000.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, deoarece dispozițiile art. 79 alin. (1), ale art. 80 și ale art. 81 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă nu încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2), referitoare la neretroactivitatea legii civile, în art. 21 alin. (2), referitoare la accesul liber la justiție, și nici pe cele cuprinse în art. 24, referitoare la dreptul la apărare. Se mai arată că, potrivit art. 128 din Constituție, „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”, iar în conformitate cu prevederile constituționale cuprinse în art. 125 alin. (3), „*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege*”. Așa fiind, prevederea unei singure căi de atac prin dispozițiile legale criticate este conformă Legii fundamentale, care nu garantează părților exercitarea ambelor căi de atac (apel și recurs), prevăzute de Codul de procedură civilă. Totodată dispozițiile legale criticate nu contravin nici accesului liber la justiție, drept fundamental prevăzut la art. 21, și nici dreptului la apărare garantat prin art. 24 din Constituție. În final, se consideră că textele de lege criticate nu conțin

dispoziții cu caracter retroactiv, astfel încât nu contravin nici prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierile din 7 iunie 2000, pronunțate distinct în dosarele nr. 2.819/2000 și nr. 2.820/2000, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (1), ale art. 80 și ale art. 81 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă**, excepții ridicate de Silvia Măldărescu și, respectiv, de Radu Ioniță Măldărescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii susțin că dispozițiile art. 79 alin. (1), ale art. 80 și ale art. 81 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 încalcă prevederile art. 15 alin. (2), referitoare la neretroactivitatea legii civile, ale art. 21 alin. (2), referitoare la accesul liber la justiție, precum și ale art. 24 din Constituție, referitoare la dreptul la apărare. Se arată că, întrucât, potrivit textelor de lege contestate, singura cale de atac în materia litigiilor de muncă este recursul, sunt îngădite accesul liber la justiție și dreptul la apărare „prin restrângerea dreptului la exercitarea unei căi de atac (apelul)”. Totodată se consideră că se încalcă și dispozițiile art. 2 pct. 3 din Codul de procedură civilă, referitoare la folosirea căii de atac a recursului împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii. Se mai critică aceste dispoziții legale și pentru că, în opinia autorilor excepției, nu este reglementată situația litigiilor aflate în curs de judecată.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate, consideră că aceasta este neîntemeiată, deoarece „și alte litigii cu grad asemănător de dificultate beneficiază doar de două grade de jurisdicție, respectiv judecată în fond și recurs. Prin eliminarea căii de atac a apelului, părțile nu sunt prejudiciate, beneficiind de o judecată justă și corectă, considerând că rațiunea legii a constatat în celeritatea soluționării acestor cauze având în vedere raporturile sociale deduse în fapt judecării”.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare a Curții Constituționale au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (1), ale art. 80 și ale art. 81 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 este neîntemeiată. Se apreciază că „legiuitorul a prevăzut, în mod expres, utilizarea unei singure căi de atac ordinare — recursul, cu termen procedural mai scurt în raport cu cel prevăzut de Codul de procedură civilă, suprimând calea de atac a apelului, în vederea asigurării celerității soluționării conflictelor de drepturi”. Se consideră

că textele de lege criticate sunt constituționale și în raport cu prevederile art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, deoarece „nu conțin nici o prevedere cu caracter de retroactivitate și, în consecință, hotărârile instanțelor judecătorești competente să soluționeze litigiile de muncă rămân supuse căilor de atac și termenelor prevăzute de legea sub care au fost pronunțate, cum de altfel rezultă din dispozițiile art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999 pentru modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească”. Totodată se arată că textele de lege criticate sunt conforme și prevederilor art. 21 alin. (2) și celor ale art. 24 din Constituție, „întrucât accesul liber la justiție și dreptul la apărare presupun accesul la mijloacele procedurale prin care se înlăpătează justiția, instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești fiind de competența exclusivă a legiuitorului”. Se invocă în acest sens prevederile art. 125 alin. (3), potrivit cărora „*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege*”, precum și ale art. 128 din Constituție, în temeiul cărora „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere comunicat de Guvern, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 79 alin. (1), ale art. 80 și ale art. 81 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999, dispoziții care au următorul conținut:

– Art. 79 alin. (1): „*Hotărârile instanței de fond sunt definitive.*”;

– Art. 80: „*Termenul de recurs este de 10 zile de la data comunicării hotărârii pronunțate de instanța de fond.*”;

– Art. 81 alin. (1): „*În caz de admitere a recursului, instanța va judeca în fond cauza.*”

Autorii excepției de neconstituționalitate consideră că aceste dispoziții legale contravin art. 15 alin. (2), referitor la neretroactivitatea legii civile, art. 21 alin. (2), referitor la accesul liber la justiție, precum și art. 24 din Constituție, referitor la dreptul la apărare, texte care au următoarea redactare:

– Art. 15 alin. (2): „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile.*”;

– Art. 21 alin. (2): „*Nici o lege nu poate îngădi exercitarea acestui drept.*”;

– Art. 24: „*(1) Dreptul la apărare este garantat.*”

(2) *În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.*”

Examinând excepția, Curtea constată că nu poate fi primită nici una dintre criticile de neconstituționalitate formulate de autorii excepției.

Astfel, în ceea ce privește susținerea referitoare la retroactivitatea dispozițiilor legale criticate Curtea reține că nu sunt încălcate prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție,

deoarece, pe de o parte, textele de lege criticate nu conțin o asemenea dispoziție cu caracter retroactiv, iar pe de altă parte, „lipsa unei mențiuni cu privire la situația litigiilor introduse anterior intrării în vigoare a Legii nr. 168/1999 și aflate în curs de judecată”, invocată de autorii excepției în susținerea acestui motiv de neconstituționalitate, nu este de natură să confere un caracter retroactiv dispozițiilor amintite, în absența unor mențiuni exprese privind aplicarea retroactivă a legii. Totodată Curtea constată că, potrivit art. 90 din Legea nr. 168/1999, această lege „*intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2000*”, dată ulterioară adoptării legii (12 noiembrie 1999) și publicării sale în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999.

Curtea reține că este neîntemeiată și susținerea autorilor excepției referitoare la contrarietatea textelor de lege criticate cu prevederile art. 21 alin. (2) din Constituție, deoarece art. 79 alin. (1), art. 80 și art. 81 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 nu îngădesc accesul liber la justiție, ci, dimpotrivă, permit soluționarea litigiilor de muncă (și anume a conflictelor de drepturi) de către instanțele judecătorești, prevăzând două grade de jurisdicție (fond și recurs). Utilizarea unei singure căi de atac ordinare — recursul —, cu termen procedural mai scurt în raport cu cel prevăzut de Codul de procedură civilă și suprimarea căii de atac a apelului, prevăzute de dispozițiile legale criticate, au ca finalitate doar asigurarea celerității soluționării unor asemenea litigii, iar nu încălcarea drepturilor fundamentale invocate. Totodată Curtea reține, din perspectiva art. 125 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia „*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege*”, precum și a art. 128 din Constituție, în temeiul căruia „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”, că Legea fundamentală a lăsat în competența autorității legiuitoare [care, potrivit art. 58 alin. (1), este Parlamentul] să reglementeze „*competența*”, „*procedura*”, precum și „*căile de atac*”, în raport cu specificul domeniilor litigioase reglementate. Invocarea, în motivarea excepției, a încălcării dispozițiilor art. 2 pct. 3 din Codul de procedură civilă nu are nici o relevanță, întrucât Curtea examinează conformitatea acestora cu Constituția, iar nu contrarietatea unor dispoziții legale cu alte dispoziții de drept comun.

De altfel, Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, că „legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege. De aceea, regula art. 21 alin. (2) din Constituție, potrivit căreia nici o lege nu poate îngădi accesul la justiție, are ca semnificație faptul că legiuitorul nu poate exclude de la exercițiul drepturilor procesuale pe care le-a instituit nici o categorie sau grup social”.

Aceste considerente, precum și soluția pronunțată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine modificarea jurisprudenței Curtii.

Curtea mai reține că prin textele de lege criticate nu se încălcă nici prevederile constituționale cuprinse în art. 24, referitoare la dreptul la apărare, deoarece exercitarea acestui drept nu este îngădită, părțile având dreptul de a fi asistate de un avocat în tot cursul procesului, independent de gradele de jurisdicție prevăzute la art. 79 alin. (1) și art. 80 din Legea nr. 168/1999.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (1), ale art. 80 și ale art. 81 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, ridicate de Silvia Măldărescu în Dosarul nr. 2.819/2000 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă, precum și de Radu Ioniță Măldărescu în Dosarul nr. 2.820/2000 al aceleiași instanțe.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 februarie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Marioara Prodan

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 76

din 6 martie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131 din Codul muncii și ale Legii nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131 din Codul muncii și ale Legii nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată de Teodor Mihai Alexa în Dosarul nr. 8.254/C/2000 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

La apelul nominal este prezent autorul excepției. Lipsește Societatea Comercială „Luxten Lighting Company” — S.A. din Timișoara, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Autorul excepției consideră că art. 131 din Codul muncii contravine art. 38 alin. (5) din Constituție prin aceea că nu precizează obligativitatea respectării prevederilor contractului colectiv de muncă. De asemenea, se apreciază că Legea nr. 168/1999 este neconstituțională „prin omisiune”, întrucât nu reglementează modul de soluționare a cauzelor aflate pe rolul instanțelor de judecată la data intrării ei în vigoare, 1 ianuarie 2000. În aceste condiții autorul excepției precizează că, deși litigiul său de muncă nu a fost judecat de un complet constituit potrivit noii reglementări legale, deoarece tribunalele muncii nu au fost înființate, totuși exercitarea căilor de atac a fost supusă acestor reglementări. În final se solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate. Se arată că raportarea art. 131 din Codul muncii la art. 38 alin. (5) din Constituție este neîntemeiată, deoarece, chiar dacă acest text de lege nu instituie, nu mai puțin el nici nu interzice acordarea, în condițiile convențiilor colective de muncă, a preavizului în cazul desfacerii contractului individual de muncă. Referitor la critica de neconstituționalitate a Legii nr. 168/1999 se

apreciază, de asemenea, că și aceasta este neîntemeiată, deoarece dispoziții tranzitorii pentru judecarea cauzelor aflate pe rolul instanțelor de judecată sunt cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999. În legătură cu exercitarea căilor de atac în condițiile dispozițiilor Legii nr. 168/1999 se consideră că aceste dispoziții sunt norme procedurale a căror stabilire este de competență exclusivă a legiuitorului. În ceea ce privește toate celelalte susțineri ale autorului excepției se apreciază că sunt probleme de aplicare a legii, care exced competenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 decembrie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 8.254/C/2000, **Tribunalul Timiș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131 din Codul muncii și ale Legii nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă**, excepție ridicată de Teodor Mihai Alexa într-un proces având ca obiect contestația la decizia de desfacere a contractului de muncă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 131 din Codul muncii contravin prevederilor art. 38 alin. (5) din Constituție, referitoare la obligativitatea convențiilor colective, întrucât nu prevăd procedura și reglementările legale aplicabile în privința acordării obligatorii a preavizului în cazul desfacerii contractului de muncă pentru reducere de personal, respectiv nu precizează obligativitatea respectării prevederilor contractului colectiv de muncă. În ceea ce privește Legea nr. 168/1999 autorul excepției susține că în această lege s-a prevăzut intrarea ei în vigoare la data de 1 ianuarie 2000, dar nu s-a reglementat în nici un fel modul de judecare a cauzelor aflate pe rolul instanțelor de judecată la acea dată. Această omisiune de reglementare, se arată în motivarea excepției, a creat posibilitatea arbitrarului, așa cum s-a întâmplat și în cauza în care este implicat autorul excepției, litigiul său nefiind soluționat de un complet de judecată format în conformitate cu noile reglementări legale; în schimb, exercitarea căilor de atac a fost supusă acestor

reglementări, încălcându-se astfel prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție.

Tribunalul Timiș — Secția civilă, exprimându-și opinia, arată că în privința constituționalității art. 131 din Codul muncii Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 7/1999, respingând excepția de neconstituționalitate ridicată într-o altă cauză, iar Legea nr. 168/1999 în ansamblul ei nu contravine prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată sub nici un aspect. În acest sens se arată că art. 131 din Codul muncii instituie măsuri de protecție a salariatului căruia i se desface contractul de muncă din inițiativa angajatorului pentru motive prevăzute în art. 130 alin. 1 lit. a)—f) din Codul muncii, iar dispozițiile sale referitoare la acordarea preavizului sau la plata salariului convenit pe 15 zile se completează în mod corespunzător prin prevederile contractului colectiv de muncă. De altfel, asupra constituționalității art. 131 din Codul muncii Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 7/1999, a statuat că aceste dispoziții legale sunt conforme prevederilor constituționale ale art. 38 alin. (1) și (2), acele constatări fiind valabile și în ceea ce privește raportarea la alin. (5) al aceluiași articol. Referitor la Legea nr. 168/1999 se arată că prin aceasta se stabilesc norme de procedură specifice soluționării conflictelor de muncă, iar acestea sunt de imediată aplicare și nu contravin principiului egalității în drepturi a cetățenilor. Problema cauzelor aflate pe rolul instanțelor de judecată la data intrării în vigoare a legii este reglementată prin art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească. Se invocă și deciziile nr. 45/1999 și nr. 38/1998 ale Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, în primul rând, dispozițiile art. 131 din Codul muncii (Legea nr. 10/1972, publicată în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 140 din 1 decembrie 1972, cu modificările ulterioare). Aceste dispoziții legale au următorul conținut: „(1) În cazurile de desfacere a contractului de muncă pentru motivele prevăzute în art. 130 alin. (1) lit. a)—f), unitatea va acorda persoanei al cărei contract de muncă a fost desfășurat un preaviz de 15 zile lucrătoare. În perioada preavizului, această persoană este obligată să continue activitatea potrivit programului de lucru.

(2) În cazul în care unei persoane i se desface contractul de muncă fără ca unitatea să o încunoștințeze din timp despre această măsură — neacordându-i preavizul de 15 zile lucrătoare — această persoană are dreptul să primească, la desfacerea contractului de muncă, o indemnizație egală cu salariul tarifar de încadrare pe o jumătate de lună.”

De asemenea, sunt considerate ca fiind neconstituționale și dispozițiile Legii nr. 168/1999 privind

soluționarea conflictelor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999.

Prevederile constituționale invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate sunt următoarele:

— Art. 16 alin. (1): „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”;

— Art. 38 alin. (5): „Dreptul la negocieri colective în materie de muncă și caracterul obligatoriu al convențiilor colective sunt garantate.”

I. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131 din Codul muncii în raport cu prevederile art. 38 alin. (5) din Constituție, referitoare la caracterul obligatoriu al convențiilor colective, Curtea constată că nu poate fi primită critica formulată de autorul excepției. Textul de lege criticat nu reglementează, dar nici nu interzice aplicarea prevederilor suplimentare din convențiile colective referitoare la condițiile de acordare a preavizului. În această privință dispozițiile Codului muncii se întregesc în mod corespunzător prin reglementările cuprinse în Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 19 mai 1998. Potrivit dispozițiilor art. 1 alin. (1) din această lege, „Contractul colectiv de muncă este convenția încheiată între patron sau organizația patronală, pe de o parte, și salariați, reprezentați prin sindicate ori în alt mod prevăzut de lege, de cealaltă parte, prin care se stabilesc clauze privind condițiile de muncă, salarizarea, precum și alte drepturi și obligații ce decurg din raporturile de muncă”. În alin. (2) al art. 7 din aceeași lege se prevede: „Contractele colective de muncă, încheiate cu respectarea dispozițiilor legale, constituie legea părților”; iar alin. (4) al art. 8 dispune că „La încheierea contractului colectiv de muncă, prevederile legale referitoare la drepturile salariaților au un caracter minimal”.

Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 131 din Codul muncii prin Decizia nr. 7 din 4 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 9 martie 1999, dar în acea cauză excepția de neconstituționalitate a fost examinată în raport cu prevederile art. 21 din Constituție, referitoare la accesul liber la justiție, respingându-se excepția prin care se susținea absența reglementării căilor de atac împotriva înștiințării făcute de angajator privind intenția de a desface contractul de muncă.

II. Nu poate fi primită nici excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție întemeiată pe critica absenței reglementării modului de soluționare a litigiilor aflate pe rolul instanțelor de judecată. În realitate asemenea reglementări sunt cuprinse în art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 17 noiembrie 1999, potrivit căroră „Cauzele care au ca obiect judecarea în fond a unor litigii de muncă, aflate pe rolul judecătorilor, vor fi trecute la completele care judecă conflictele de muncă și litigiile de muncă din cadrul judecătoriei respective, imediat după înființarea acestora.

Apelurile declarate până la data înființării noilor instanțe, precum și cele aflate în curs de judecată vor fi soluționate de instanțele legal sesizate.

Recursurile declarate sau aflate în curs de judecată vor fi trecute la secțiile care judecă conflicte de muncă și litigii de muncă din cadrul tribunalelor”.

Aceste reglementări legale nu instituie un tratament juridic diferit pentru cetățenii aflați în situații identice și nu prevăd privilegii sau măsuri discriminatorii, nefiind astfel contrare dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

De altfel, cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 79 și 80 din Legea nr. 168/1999, referitoare la exercitarea căilor de atac, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin numeroase decizii, reținând că aceste dispoziții sunt de natură procedurală, iar stabilirea lor, potrivit prevederilor art. 125 alin. (3) din Constituție, este dată în competența

exclusivă a legiuitorului. Astfel sunt, de exemplu, Decizia nr. 230 din 16 noiembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 665 din 16 decembrie 2000, sau Decizia nr. 257 din 5 decembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 687 din 21 decembrie 2000.

În sfârșit, susținerile autorului excepției referitoare la modul de judecare și soluționare a litigiului în care este parte nu reprezintă probleme de constituționalitate, ci probleme de aplicare a legii, ceea ce excede obiectului controlului de constituționalitate, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131 din Codul muncii și ale Legii nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată de Teodor Mihai Alexa în Dosarul nr. 8.254/C/2000 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 martie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,

Doina Suliman

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MUNCII
ȘI SOLIDARITĂȚII SOCIALE
Nr. 86/20 februarie 2001

INSTITUTUL NAȚIONAL DE STATISTICĂ
ȘI STUDII ECONOMICE
Nr. 1.453/1 martie 2001

ORDIN

privind completarea Clasificării ocupațiilor din România

Ministrul muncii și solidarității sociale și președintele Institutului Național de Statistică și Studii Economice, în temeiul prevederilor art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 4/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii și Solidarității Sociale, cu modificările și completările ulterioare, și ale Hotărârii Guvernului nr. 575 bis/1992 cu privire la realizarea unor nomenclatoare unitare de interes general, prevăzute în concepția generală a informatizării în România,

emit următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă completarea Clasificării ocupațiilor din România (C.O.R.), aprobată prin Ordinul ministrului muncii și protecției sociale și al președintelui Comisiei Naționale pentru Statistică nr. 138/1.949/1995, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 272 din

Ministrul muncii și solidarității sociale,
Marian Sârbu

23 noiembrie 1995, cu noile ocupații din economie prevăzute în anexa la prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Institutului Național de Statistică și Studii Economice,
Victor Dinculescu

LISTA

cuprinzând ocupațiile care urmează să fie introduse în Clasificarea ocupațiilor din România (C.O.R.)

1. Bioinginer medical	pag. 104 — cod 222907
2. Asistent medical (studii superioare)	pag. 104 — cod 222908
3. Inspector de reintegrare socială și supraveghere	pag. 118 — cod 244603
4. Lichidator	pag. 111 — cod 241122
5. Administrator judiciar	pag. 111 — cod 241123
6. Executor bancar	pag. 111 — cod 241124
7. Consilier de reintegrare socială și supraveghere	pag. 118 — cod 244602
8. Mediator	pag. 119 — cod 244702
9. Se înlocuiește ocupația „controlor vamal (studii superioare)” cu ocupația „ofițer de legătură (vamal)”	pag. 113 — cod 241907
10. Maestru artist circ	pag. 122 — cod 245520
11. Pilonist antenist	pag. 157 — cod 313211
12. Secretar-asistent director	pag. 180 — cod 343102
13. Grafician calculator	pag. 190 — cod 411302
14. Designer pagini WEB	pag. 190 — cod 411303
15. Se înlocuiește ocupația „tehnician PSI” cod 315101 cu ocupația „inspector de specialitate pentru prevenirea și stingerea incendiilor”	pag. 161 — cod 315101
16. Administrator imobile	pag. 204 — cod 512112
17. Expert în siguranța la foc	pag. 208 — cod 516107
18. Pompier specialist	pag. 208 — cod 516108
19. Tâmplar binale	pag. 250 — cod 742221
20. Asamblator montator profile aluminiu și geam termopan	pag. 225 — cod 713407
21. Instalator centrale termice	pag. 225 — cod 713608
22. Ignifugator	pag. 226 — cod 714107
23. Operator în verificarea, întreținerea și repararea mijloacelor tehnice de prevenire și stingere a incendiilor	pag. 235 — cod 723305
24. Operator în verificarea, întreținerea și repararea instalațiilor speciale de prevenire și stingere a incendiilor	pag. 236 — cod 724204
25. Excavatorist pentru excavatoare cu rotor de mare capacitate	pag. 257 — cod 811103
26. Trolist	pag. 257 — cod 811104
27. Operatori la cuptoare și instalații pentru turnarea și laminarea metalelor	pag. 260 — cod 812212
— La grupa de bază 1239 „Conducători în alte activități și servicii nelucrative” ocupația „șef stat major apărare civilă” cod 123903 se înlocuiește cu ocupația „inspector de protecție civilă”	pag. 82 — cod 123903
— La grupa de bază 3151 „Inspectori pentru asigurarea clădirilor împotriva incendiilor” se anulează ocupația „inspector protecție civilă”	pag. 161 — cod 315102
— La grupa de bază 41904 „Alți funcționari de birou” se anulează ocupația „inspector apărare civilă”	pag. 197 — cod 419002

Se introduce o grupă de bază nouă 2423 „Specialiști în domeniul standardizării, auditului și evaluării conformității” la pagina 114, cu următorul conținut:

„Specialiștii în domeniul standardizării, auditului și evaluării conformității realizează standarde profesionale și naționale; proiectează, realizează și dezvoltă sistemele de management pentru domeniul calității, mediului, securității informației, securității și sănătății în muncă; propun politici și obiective pentru domeniul calității, mediului, securității informației și sănătății profesionale; organizează și efectuează audituri prin care constată eficacitatea acestor sisteme de management; evaluează conformitatea produselor și a sistemelor de management față de reglementările sau standardele stabilite și față de prevederile conducerii organizației.”

Ocupațiile componente ale grupei de bază 2423 sunt:

28. Specialist în domeniul calității	pag. 114 — cod 242301
29. Manager al sistemelor de management al calității	pag. 114 — cod 242302
30. Auditor în domeniul calității	pag. 114 — cod 242303
31. Manager al sistemelor de management de mediu	pag. 114 — cod 242304
32. Auditor de mediu	pag. 114 — cod 242305
33. Expert/specialist standardizare	pag. 114 — cod 242306

MINISTERUL APELOR ȘI PROTECȚIEI MEDIULUI

ORDIN**privind aprobarea Instrucțiunilor tehnice pentru aplicarea prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 472/2000 privind unele măsuri de protecție a calității resurselor de apă — NTPA 012 și pentru modificarea Ordinului ministrului mediului nr. 242/1990**

Ministrul apelor și protecției mediului,
în vederea aplicării unitare a prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 472/2000 privind unele măsuri de protecție a calității resurselor de apă,
în temeiul prevederilor art. 110 din Legea apelor nr. 107/1996 și ale art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 17/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apelor și Protecției Mediului,
emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Instrucțiunile tehnice pentru aplicarea prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 472/2000 privind unele măsuri de protecție a calității resurselor de apă — NTPA 012, prevăzute în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prevederile alin. I.3.1.1 și alin. I.3.1.2 ale pct. I.3.1 din Ordinul ministrului mediului nr. 242/1990 referitor la serviciul de primire în apele de suprafață a substanțelor impurificatoare se anulează.

Art. 3. — Direcția generală a apelor din cadrul Ministerului Apelor și Protecției Mediului și Compania

Națională „Apele Române” — S.A. vor aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin își încetează aplicabilitatea Ordinul ministrului apelor, pădurilor și protecției mediului nr. 1.711/2000, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 11 din 9 ianuarie 2001.

Art. 5. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apelor și protecției mediului,
Aurel Constantin Ilie

București, 21 martie 2001.
Nr. 325.

*) Anexa va fi pusă la dispoziție celor interesați de către Compania Națională „Apele Române” — S.A. și de sucursalele sale bazinale.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate : Centrul pentru relații cu publicul și agenții economici, București,
șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
